

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 86/09
Λουξεμβούργο, 6 Οκτωβρίου 2009

Απόφαση στην υπόθεση C-123/08
Wolzenburg

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΗΜΕΔΑΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΗΚΟΩΝ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ

Η απόφαση-πλαίσιο για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως¹ ορίζει ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Εντούτοις, σε ορισμένες περιπτώσεις, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την παράδοση εκζητουμένων.

Η ολλανδική νομοθετική ρύθμιση που συνιστά εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου αυτής προβλέπει ότι για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής επιβληθείσας με αμετάκλητη δικαστική απόφαση δεν γίνεται δεκτή η παράδοση Ολλανδών υπηκόων στη δικαστική αρχή εκδόσεως. Αντιθέτως, για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, η άρνηση αυτή εξαρτάται από την προϋπόθεση νόμιμης διαμονής τους επί πέντε συναπτά έτη στις Κάτω Χώρες και από την κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.

Ο D. Wolzenburg, Γερμανός υπήκοος, καταδικάστηκε στη Γερμανία σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ενός έτους και εννέα μηνών για σειρά αξιοποιώνων πράξεων. Αφού έφυγε από τη Γερμανία για να εγκατασταθεί στις Κάτω Χώρες, το γερμανικό δικαστήριο αποφάσισε να ανακαλέσει την αναστολή της κατά συγχώνευση ποινής λόγω του ότι ο D. Wolzenburg είχε παραβεί τους όρους που είχαν τεθεί προκειμένου να τύχει της αναστολής αυτής. Κατά συνέπεια, η γερμανική δικαστική αρχή εκδόσεως εξέδωσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεώς του και ζήτησε από την ολλανδική δικαστική αρχή εκτελέσεως την παράδοση του D. Wolzenburg για την εκτέλεση της στερητικής της ελευθερίας ποινής που κατέστη αμετάκλητη.

Το ολλανδικό δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο, κατ' ουσίαν, επί του συμβατού προς το δίκαιο της Ενώσεως της εθνικής νομοθετικής ρυθμίσεως η οποία προβλέπει διαφορετική μεταχείριση των ημεδαπών και των υπηκόων των λοιπών κρατών μελών όσον αφορά την άρνηση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την οδηγία περί διαμονής των πολιτών της Ενώσεως², οι πολίτες της Ενώσεως οι οποίοι έχουν διαμείνει νομίμως για συνεχές χρονικό διάστημα πέντε ετών στο κράτος μέλος υποδοχής αποκτούν δικαίωμα μόνιμης διαμονής στην επικράτειά του. Η οδηγία, ενώ δίνει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να ζητήσει τη χορήγηση εγγράφου πιστοποιούντος τη μόνιμη διαμονή του στη χώρα υποδοχής, δεν την επιβάλλει. Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι **το κράτος μέλος εκτελέσεως δεν δύναται, πέραν της προϋποθέσεως σχετικά με τη διάρκεια διαμονής στο κράτος αυτό, να εξαρτά την προαιρετική μη εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως από πρόσθετες διοικητικές επιταγές, όπως από την κατοχή άδειας παραμονής αορίστου χρόνου.**

¹ Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και τις διαδικασίες παραδόσεως μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1).

² Οδηγία 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ενώσεως και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών.

Στη συνέχεια, το Δικαστήριο εξετάζει, βάσει του άρθρου 12 ΕΚ (της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων), το συμβατό της ολλανδικής νομοθετικής ρυθμίσεως, η οποία προβλέπει διαφορετική μεταχείριση των υπηκόων των λοιπών κρατών μελών που δεν έχουν διαμείνει για πέντε έτη επί του εδάφους του σε σχέση με τους ημεδαπούς. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως και ότι μολονότι, γενικώς, τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν τα εντάλματα δικαστικής αρχής άλλου κράτους μέλους, εντούτοις διαθέτουν, κατά την εφαρμογή των λόγων της προαιρετικής μη εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως.

Για να συνάδει προς το κοινοτικό δίκαιο, η διαφορετική μεταχείριση των υπηκόων πρέπει να δικαιολογείται αντικειμενικώς, να είναι ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και να μην βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξή του.

Το Δικαστήριο κρίνει ότι ο λόγος της προαιρετικής μη εκτελέσεως αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να μπορεί η δικαστική αρχή εκτελέσεως να μεριμνήσει ιδιαίτερα ώστε να αυξηθούν οι πιθανότητες κοινωνικής επανεντάξεως του εκζητουμένου μετά την έκτιση της ποινής. Επομένως, το κράτος μέλος εκτελέσεως θεμιτώς επιδιώκει τον σκοπό αυτό μόνον όσον αφορά τα πρόσωπα που απέδειξαν ορισμένο βαθμό ενσωματώσεως στην κοινωνία του εν λόγω κράτους μέλους. Εν προκειμένω, μόνον η προϋπόθεση ιθαγενείας για τους υπηκόους του κράτους μέλους εκτελέσεως, αφενός, και η προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, αφετέρου, μπορεί να θεωρηθούν ως δυνάμενες να διασφαλίσουν ότι ο εκζητούμενος είναι αρκούντως ενταγμένος στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

Εξάλλου, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν θεωρείται υπερβολική η προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών για τους υπηκόους των λοιπών κρατών μελών, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των απαιτήσεων για την ένταξη των μη ημεδαπών στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

Το Δικαστήριο τονίζει συναφώς ότι η κοινοτική νομοθεσία περί του δικαιώματος διαμονής καθόρισε ακριβώς την προϋπόθεση αδιάλειπτης διαμονής πέντε ετών ως τη διάρκεια πέραν της οποίας οι πολίτες της Ενώσεως αποκτούν δικαίωμα μόνιμης διαμονής στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής. Στη συνέχεια, διαπιστώνει ότι προϋπόθεση διαμονής όπως η προβλεπόμενη με την επίδικη εθνική νομοθετική ρύθμιση δεν βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού διασφάλισης της εντάξεως, σε ορισμένο βαθμό, στο κράτος μέλος εκτελέσεως, των εκζητουμένων που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών.

Το Δικαστήριο καταλήγει ότι **το άρθρο 12 ΕΚ (η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων) δεν απαγορεύει τη νομοθετική ρύθμιση του κράτους μέλους εκτελέσεως δυνάμει της οποίας η αρμόδια δικαστική αρχή του κράτους αυτού αρνείται να εκτελέσει ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, εκδοθέν κατά ενός υπηκόου του για την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, ενώ η άρνηση αυτή, όταν πρόκειται για υπήκοο άλλου κράτους μέλους ο οποίος έχει δικαίωμα διαμονής ως πολίτης της Ενώσεως, εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο υπήκοος αυτός έχει διαμείνει νομίμως επί πέντε συναπτά έτη στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους εκτελέσεως.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προδικαστική παραπομπή παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, να υποβάλουν στο Δικαστήριο ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου ή με το κύρος κοινοτικής πράξεως. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, κατά τον ίδιο τρόπο, τα άλλα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται του ίδιου προβλήματος.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582